

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 411/04-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. decembra 2004 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. Františka Markoša, bytom B., a Ing. Milana Levického, bytom B., ktorou namietali porušenie ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 28 Cb 13/01, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. Františka Markoša a Ing. Milana Levického o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. novembra 2004 doručená sťažnosť JUDr. Františka Markoša (ďalej len „sťažovateľ v I. rade“) a Ing. Milana Levického (ďalej len „sťažovateľ v II. rade“; spolu ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom

Krajského súdu v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 28 Cb 13/01.

Sťažovatelia vo svojej sťažnosti uviedli, že ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 233/04-5 z 18. augusta 2004 odmietol ich sťažnosť z 11. júna 2004, ktorou namietali postup krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 28 Cb 13/01, ako zjavne neopodstatnenú. Od tej doby nastali nové skutočnosti a z toho dôvodu podávajú ústavnému súdu opakovanú sťažnosť na prietľahy v konaní vedenom na krajskom súde pod sp. zn. 28 Cb 13/01.

Podaním doručeným ústavnému súdu 9. decembra 2004 sťažovatelia doplnili sťažnosť z 10. novembra 2004, v ktorom poukazujúc na svoje príjmové pomery žiadali ústavný súd podľa § 31a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v spojení s § 30 a § 138 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) o ustanovenie právneho zástupcu na ich zastupovanie v konaní pred ústavným súdom a domáhali sa priznania primeraného finančného zadost'učinenia každému z nich po 15 000 Sk.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie.

Ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosti zistil, že o sťažnosti, ktorou sťažovatelia namietali porušenie ich základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom

krajského súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 28 Cb 13/01 v konaní o vyslovenie neplatnosti uznesenia mimoriadneho uznesenia valného zhromaždenia a o náhradu škody, ústavný súd rozhodol nálezom č. k. III. ÚS 140/03-39 z 12. februára 2004 tak, že v namietanom konaní:

- právo sťažovateľov bolo porušené,
- krajskému súdu prikázal konať bez zbytočných prietáhov,
- sťažovateľovi v I. rade priznal primerané finančné zadost'učinenie v sume 10 000 Sk,
- sťažovateľovi v II. rade priznal primerané finančné zadost'učinenie v sume 10 000 Sk,
- krajskému súdu uložil uhradiť trovy právneho zastúpenia sťažovateľov ich právnomu zástupcovi.

Sťažovatelia doručili ústavnému súdu 15. júna 2004 ďalšiu sťažnosť, ktorou namietali, že krajský súd rozhodnutie ústavného súdu č. k. III. ÚS 140/03-39 z 12. februára 2004 nerešpektuje.

Ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 233/04-5 z 18. augusta 2004 sťažnosť sťažovateľov odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Predmetom sťažnosti sťažovateľov z 10. novembra 2004 je tvrdenie, že v období po rozhodnutí ústavného súdu uznesením z 18. augusta 2004 krajský súd po vrátení veci z Najvyššieho súdu Slovenskej republiky [ďalej len „najvyšší súd“ (uznesenie sp. zn. 7 Obo 109/2004 z 28. septembra 2004, doručené krajskému súdu 5. októbra 2004)] opätovne porušuje ich základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Sťažovatelia teda namietali porušenie ich základného práva na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v označenom konaní v období od 18. augusta 2004 (rozhodnutie ústavného súdu č. k. III. ÚS 233/04-5) do 12. novembra 2004 (podanie sťažnosti ústavnému súdu), počas ktorého o ich odvolaní proti uzneseniu krajského súdu z 25. februára 2004 rozhodoval najvyšší súd.

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde „návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej už ústavný súd rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené“.

Ústavný súd konštatuje, že z hľadiska účastníka konania (Krajský súd v Bratislave) a namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v konaní vedenom pod sp. zn. 28 Cb 13/01 je sťažnosť sťažovateľov totožná s ich predchádzajúcou sťažnosťou z 15. júna 2004, ktorú ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 233/04-5 z 18. augusta 2004 odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľov je neprípustná a na predbežnom prerokovaní ju odmietol podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde.

Rozhodovanie o žiadosti sťažovateľov o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom sa v dôsledku uvedeného stalo bezpredmetným.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. decembra 2004